

Randomagus: pedra, paper, tisores

Com en el popular joc “Pedra, paper, tisores”, els *collages* de l’artista Randomagus (Benicarló, 1976, resident a Barcelona) també es basen en interrelacions: les tisores tallen el paper, el paper embolica la pedra, i la pedra colpeja les tisores. Tot superposant imatges preexistents –retalls d’aquí i d’allà, d’això i d’allò– i sorgida de les Avantguardes del segle XX, la tècnica del *collage* crea monstres necessaris on les associacions visuals desafien amb nous sentits, interroguen amb nous significats, atien amb nous valors i captiven amb noves estètiques. En l’art, com en el joc, rau la llibertat per fer i refer una realitat que, líquida i en moviment, sempre és per dir. En mans de Randomagus, la pedra és la masculinitat tradicional: sòlida, dura, impenetrable, grisa, rotunda, insensible, freda, aspra, muda... Ara bé, embolcallada amb el seu paper –i amb el d’una època cansada d’homes petrificats en estereotips reduccionistes que no els permeten ni ser prou, ni estar del tot–, aquella pedra esdevé quelcom diferent: acolorit, vivificat, el roc es transforma en una persona exuberant entre plomatges i pelatges exòtics, i la flaire mineral desapareix amb la perfumada frescor de les flors. Randomagus, a més del paper, retalla idees i convencions –perquè no hi ha forma sense contingut– que recompon en models alternatius. Els seus *collages* són individuals, socials i polítics alhora, com ho són les decisions relacionades amb el gènere i amb la construcció de la identitat. Amb nombroses exposicions en capitals com Barcelona, Madrid, València, i en països com Itàlia, Bèlgica i Holanda, i amb presència en tantes col·leccions, el “pedra, paper, tisores” de Randomagus s’alça com un clam de dissidència ferm davant de les pedres que, des d’hegemonies cada vegada més febles, voldrien aixafar les seves esmolades tisores.

Pere Parramon, professor, crític i escriptor